

MIROSLAV KRLEŽA A RAVATALON

BRASNYÓ ISTVÁN

Vége annak, ami képtelen arra, hogy vége legyen.
Hosszú salajkai esték, hová tűntök, vesztek —
nem az én emlékezetemből, hanem a világból,
amikor Đorđe Zličić háborús rejtékhelyén laktam.
Mindig hajnalban keltem, mert szerettem
a Szöveget, mindennapi kenyereimet.
Banális, összeidomult szavak, ahogy bokánkat összecsapva
vigyázzban állunk a Mindenség előtt,
öreg katonák, kiképezve a legkülönbözőbb akadémiákon.
Ám egy ponton meg szeretnénk állni.
Egyszerűen: nincs többé háború.
Marad ifjú élménye az Örökkévalóságnak,
egyre újabb... egyre újabb...
ahogy széles karimájú művészkalapunkat levéve
ácsorgunk önmagunk temetésén.

1981. dec. 29.